

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ.

(ΠΕΡΙΛ. ΠΡΟΗΓ.— Η θύρα 'Ανναπέλλα 'Ιωάννα ντέ Πιέν, είνε τρέλλ'α έρωτευμένη με τον γιό το του τρομερού Κοντοσταύλου Μονιμορανού, τον τίμιο και γενναίο Φραγκίσκο. Συγγρονός όμως την άγαστά παράρρησι κι' ο αδελφός του Φραγκίσκου, Έρριχός, μέος σκίπρος και άπαθής, 'Ο Έρριχός βλέποντας πως ή νέα δέν άνταποκρίνεται στον έρωτά του, μ' όλες τίς τρομερές σπειλές του, άποκαλύπει τό μυστικό της στον πατέρα της, τον άρχοντα ντέ Πιέν, τον όποιο χαρίζει άπ' τον Κοντοσταύλο θανάσιμο μόνος. 'Ο γρηναίος άρχων γίνεται έξω φρενών και πέπεισ' ό ένα κήρυγμα μισοπειθαμένους. Είνε μισονότος. Η 'Ανναπέλλα βρίσκεται έξω άπό τό σπίτι με τον άσχημο της, στον όποιο προκειται ν' άποκαλύθη ότι είνε άπό τριμήνου μητέρα, όταν άκούει άσάνα τους θρήνους του πατέρα της).

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ή 'Ανναπέλλα άκούτησε τό κεφάλι της στον όμο του Φραγκίσκου. Ήταν έτοιμα να τού πη τό γλυκό μυστικό της, να τού άποκαλύψη πως ήταν πατέρας, όταν έξαφνα μιά τρομερή, μιά άνατριχιαστική κραυγή έβγαζε ως τ' αυτά της, προερχόμενη άπό τό σπίτι της.

Ή δίσταζε νέα αισιάνθηκε την καρδιά της να χτυπά σαν νάβειλε να σπάζη. 'Ο Φραγκίσκος πετάχτηκε έπισής όρθιος, γεμάτος άνησυχία.

— Είνε ή φωνή του πατέρα μου! είπε ή 'Ανναπέλλα. Φραγκίσκε, άγαπημένε μου, σκοτώνουν τον πατέρα μου!...

Και, πριν ό Φραγκίσκος προφθάση να την κρατήσει, έξέφυγε άπ' την άγκαλιά του, όμοιος έξω και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Σέ λίγα δευτερόλεπτα ήταν σπίτι της, γλυχή, τρομαγμένη, άνάστατη. Σέ μιά πολιτώνια εΐδ' έστρωμένο τον πατέρα της άνάσθητο. Ρίχτηκε τότε στά γόνατά του κι' άρχισε να θρηνη:

— Πατέρα!... Πατέρα μου!... Είμ' εγώ, ή 'Ανναπέλλα σου, μίλησέ μου, πατερούλη μου!...

'Ο άρχων ντέ Πιέν άκουσε τίς κραυγές της μέσα στο βέλυσμα του, μισόνισε τά μάτια του και τίς έστρεψε ένα βλέμμα. 'Αλλά τί βλέμμα, Θεέ μου! 'Ενα βλέμμα όργής, λύσσα, κατόρα.

Η 'Ανναπέλλα κατάλαβε άμέσως πως ό πατέρας της τάξενε όλα, τάχε μάθει όλα. Ναι, αυτό ήταν, Ρίχτηκε τότε στά πόδια του κι' άρχισε να τον ίκετεύη κλαίγοντας:

— Συγχώρησέ με, πατέρα!... 'Ω, μή με καττάς έτσι, λυπήσου με!... Άκούσε τί μιζή σου 'Ανναπέλλα!... Θεός λοιπόν να πεθάνω!... Τόν άγατάς κι' όλη μου την καρδιά, πατέρα μου, κι' αυτός με λυτρώει. Θά με κάνει γυναίκα του. Συναθήσει με, πατερούλη μου!...

'Ο άρχων ντέ Πιέν τινάχτηκε έξαφνα όρθιος κι' δμοιος με φάντασμα, άπαιξε την κόρη του άπ' τό χέρι, την έσυρε ως την πόρτα κι' έδει, σφίγγοντας τά δόντια του για να μην ορλώσει άπ' τον πόνο και τον σπασμό, την έστρεψε έξω μονογυρόντας:

— Πήγαινε... Φυγε... Δέν έχω πια κόρη!...

Η 'Ανναπέλλα άκούγοντας τά τρομερά αυτά λόγια, κλονίστηκε, έτοιμη να σπαστή κάτω. Μά, την ίδια αυτή στιγμή, δύο γερά χέρια την άγκάλιασαν και μιά άρρεφνήτη φωνή άκούστηκε μέσα στο σκοτάδι:

— Αλατίσθε, άρχων!... Δέν έχετε μόνον μιά κόρη, αλλά κι' ένα γιό, κι' αυτός είν' εγώ, ό άνδρας της, ό σύζυγός της.

— 'Ο έραστής της κόρης μου! έβουζήθη ό άρχων ντέ Πιέν. Σεις, έδώ, μπροστά μου! 'Ω, άρχος, ό ντροπή!...

'Ο Φραγκίσκος γονάτισε τότε άπρος τον πατή του είπε με βεβαιωτική φωνή:

— Υψηλότατε!... 'Αρχων ντέ Πιέν, με δέξασθε ως παιδί σας;

— Παιδί μου σεις; 'Ο γιός του Κοντοσταύλου!...

— Ναι, έγώ, άρχων. Εγώ ό Φραγκίσκος Μονιμορανού, ζητώ τό χέρι της κόρης σας. 'Ο γίους αυτός θά σβήση την έχθρα που έπέχει μεταξύ μας. Θέλετε άρχων;

'Ο άρχων ντέ Πιέν ένοιωσε την καρδιά του να πλημμυρίση όπο εύφορήσει. Μά έξαφνα τά μάτια του σκοτεινώσαν. Μιά τρομερή ίσχυια πέρασε άπ' τό μυαλό του. 'Αν ό Φραγκίσκος προσπαθούσε να τόν έξαπατήσει, βλέποντας πως ήταν έτοιμοθάνατος σκεδόν; Γέφυσε λοιπόν και τού είπε άπότομα:

- Θέλετε να παντρευτήτε την κόρη μου;
- Ναι, άρχων, αυτός είνε ό μόνος μου πόθος.
- Και τότε θά γίνη ό γάμος;
- Όποτε θέλετε, άρχων. Κι' αύριο άκόμα.
- Αύριο θάνα άργά. Δέν αύριο θάχω πεθάνει. Ναι, θάχω πεθάνει!...

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, σφαιράστηκε πάνω στην πολιτώνια του, 'Ο Φραγκίσκος κατάλαβε πως δέν έπαιζε χρόνο για σκέψεις. Άγκάλιασε άμέσως την άγαπημένη του 'Ανναπέλλα και, γυρίζοντας στους ίππείρας, πούαν μαζεύει γύρω του, προόταξε:

— Στην έκκλησία, στην έκκλησία γρήγορα!...

Οι ύπαιρέτες σήμασαν άμέσως την πολιτώνια, πάνω στην όποια βρισκονταν ό άρχων ντέ Πιέν, μεταξύ τής και θανάτου.

— Θεέ μου, όνειρεσίμου τάχα! φημάριζε ό γρηναίος εύγενής. Προχώρησαν οιστηλά μέσα στο σκοτάδι και σέ λίγα έγισαν στην έκκλησία του Μαξενού, Σπίντριν άμέσως τόν πατή και τού έξήγησαν τί ζητούσαν. 'Ο άγαθός ιερέας ντιώθηκε άμέσως. Τοποθέτησαν τόν άρχοντα ντέ Πιέν κοντά τους δύο έρωτευμένους και τό μυστήριο άρχισε, με μόνους μάρτυρας τους λίγους ύπαιρέτας του ξελεμένου οίκου ντέ Πιέν.

— Φραγκίσκε ντέ Μονιμορανού, 'Ανναπέλλα ντέ Πιέν, έν άνόματι του Θεού του ζώντος, είστε ένωμένοι εις τους αιώνας τών αιώνων! Είνε τώρα ό πατάς.

Συγγρόνος ένας λημέρος άκούστηκε. Ήταν ό γέρον άρχων ντέ Πιέν, ό πατέρας της 'Ανναπέλλας, λυθίλαγε άπ' τί συγκινήσει του. 'Ο Φραγκίσκος κι' ή 'Ανναπέλλα γονάτισαν κοντά του. 'Ο άρχων τους χαμογέλασε γλυκά, άίλωσε τό χέρι του σαν νάβειλε να τους δώσει την ευλογία του, μιά άμέσως σκεδόν τό χέρι του παράλωσ και τό βλέμμα του θόλωσε. 'Ενας στεναγμός φύσησε τό στήθος του, στεναγμός άνακουρίστος και τά μάτια του έκλεισαν... 'Ο άρχων ντέ Πιέν είχε πεθάνει!...

Η 'Ανναπέλλα άρχισε να κλαίη άτελειωμένα. Μιά ό Φραγκίσκος την έστρεψε στην άγκαλιά του και τίς φημάριζε:

— Μην κλαίς, αγάπη μου!... 'Ο πατέρας σου πέθανε εύχαριστήμενος. Είσα γυναίκα μου παιδί!... Είσα ή γλυκαία μου γυναίκαία!...

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μιά όμα ύστερα άπ' τό γάμο του, ό Φραγκίσκος Μονιμορανού άγκάλιασε την 'Ανναπέλλα, τη φίλησε γλυκά κι' έβγαζε για τόν πύργο του, με την ίσχύισα πως θά έκωνόνηζαν τό καθετί την έπομένη, μετά την χηρεία του πατέρα της.

Μόλις έβγασε στον πύργο ό Φραγκίσκος, είδε δια τί διαμερίσματα φωτισμένα και μεγάλη κίνηση. Σιδηρόφρακτοι ίπποτα πλημμυρίσαν την αυλή και τους διαδούλους. Πρό μιας ώρας είχε γυρίσει στον πύργο ό πατέρας του, ό πανισχυρός και τρομερός 'Ανας Μονιμορανού!...

'Ο Φραγκίσκος άνέθηκε άμέσως τη μεγάλη σάλα του πύργου και μπηκε στην αλυσια τών τροταίων, ή όποια ήταν φωτισμένη με δώδεκα μεγάλα κηροτίγλια. Πάνω σ' έναν μεγαλοπρεπή θρόνο καθότανε ό πατέρας του, ό Κοντοσταύλος 'Ανας Μονιμορανού, σοβαρός κι' ύπερηφανός. Πενήντα πάνοπλοι εύγενείς έστεικαν δεξιά κι' άριστερά του. Έπίσης στο πλάι του βρισκονταν ό Έρριχός Μονιμορανού, γλοιός και ταχαμένος.

'Ο Φραγκίσκος πλησίασε μπρός στο θρόνο του πατέρα του, πούχε δύο χρόνια να τόν ίδη και ίσκολώθηκε με σεβασμό.

'Ο Κοντοσταύλος χαμογέλασε μ' έκωνοποίηση βλέποντας τό άνδρόφι παράστημα του πρωτότοκου γιού του. Αιτή ηταν όλη ή ταχυτή διαχικιότης. Τό πρόσωπό του έγινε άμέσως σοβαρό και φώναξε με φωνή βροντώδη:

— Άκούστε με! Έσέρετε δια σας τίς τρομερές μάχες τίς όποιες εκίμασε τόν χρόνο αυτό. Έσέρετε δια σας πόσο στοιχισαν ή μάχες αυτές στη Γαλλία. Τό αίμα έτρέξε ποτάμι. Χιλιάδες κορμά σκοτωμένων γέμισαν τους κάμτους. 'Υστερ' άπ' όλα αυτά πευμέναμε ειρήνη, μά να πού ό αυτοκράτορας Κάρλος ό δος τομζάεται να εισβάλει στην Πικαρδία και στο 'Αργό. Η Γαλλία κλονώνεται!... Μήπως με τόν Βασιλέα μ' άποφασισσε ό πως ένα σόμα με διαχίλους άποφασισμένους ίκτότες συγκαταθή τον έχθρό στην Τροναίν, όσο να τομώση ή Γαλλία τά στρατεύματά της. Τό σόμα αυτό θά πολεμήση μέχρι θανάτου!...

— Μέχρι θανάτου! βροντοφώνησαν οι εύγενείς.

— Ός άρχηγός του σώματος αυτού, συγχωρο ό Κοντοσταύλος, χρειάζεται ένας νέος εύγενής τρομερός, τομήςρός, άτόπος. Τόν άρχηγό αυτόν τόν διάλεξα ήδη. Είσα σ'ό, παιδί μου Φραγκίσκε!...

— Εγώ! τραύισε ό Φραγκίσκος, ποι ή σέψη του πέταξε άμέσως στην άγαπημένη του.

— Ναι, εσύ, εσύ, παιδί μου, εσύ θά σώσης τόν Βασιλέα, τη Γαλ-

— Μην κλαίς, αγάπη μου... —

λία... Οι δυο χιλιάδες Ιππότες είν' έτοιμοι. Φόρεσε την πανοπλία σου... Τοιμάσου... Σ' ένα τέταρτο φεύγει!...
 — Έγώ!... Έγώ!... τραύισε πάλι ο Φραγκίσκος σάν να νερούταν.

Μά αντί άλλης απάντησης ο Κοντστάυλος πρόσταζε :
 — Τοιμάσου, Φραγκίσει Μονμορανού! 'Η ώρα περνά... Τοιμάσου!...

— Πατέρα... άκουσε με... άκουσε με, δλόμλε ο Φραγκίσκος. Δός μου μιά ώρα και καρδ... Μιάς ώρας μονάχα, πατέρα, κι' ύστερα θα τρέξω πρόθυμα στο θάνατο... Μιά ώρα...

— Ο Έρριξος Μονμορανού τ' άκουσε όλα αυτά και τ'ά μάτια του άστραψαν. 'Ήταν ειςαριστιμένους.

Ο Κοντστάυλος μη υποδώντας να εξηγήσει το διαταγμό του Φραγκίσκου, σηκώθηκε άπάνω γεμάτος όργη.

— Φραγκίσει Μονμορανού, φώναζε άγρια, φοβάσαι ;...
 Ο Φραγκίσκος έγινε χλωμός σάν νεκρός. Φοβόταν!... Αυτός να φοβήθη! Σκεφτόταν ναόαγα την Άναμπέλλα του. Πώς θάφαινε για το θάνατο, χωρίς να την χωριστεί ;

— Καλά, πατέρα, είνε τέλος. Θά φύγω. Θά φύγω άμείως. Μά αν χωρισω θά μού τ'ό πληρώσης άκριβά.

Γύρισε έπειτα στους Ιππότες του και πρόσταζε :

— Την πανοπλία μου! Τό σπαθί μου! Τ' άλογο μου γρήγορα!...

Ο γέρο Κοντστάυλος δέν διώρισε για την άπειλή του, πού θά στοίχιζε σ' άλλη περίσσια άκριβά στο Φραγκίσιου. Χιμώλιασε και ψήθισε :

— Είνε τέλειος Μονμορανού!...

Μετά δέκα λεπτά ο Φραγκίσκος βρισκταν στην άδισσα των τιμών πανοπλίας. Τό άλογο του περιμένε στην άηλη.

Έβλεπα τ'ά μάτια του έπεται πάνω στον άδελφό του, τόν Έρριξο. Τόν πλησίασε, τοίφαξε τ'ό χέρι και τού είνε :

— Έρριξε, μ' άγατάς ;
 — Άκριβάλλεις γι' αυτό ; απάντησε ο Έρριξος κοκκινώνοντας.

— Έρριξε, άδελφέ μου, φεύγω, πάω να πεθάνω κι' άφίνω πίσω την καρδιά μου... Έξοεις την Άναμπέλλα ντέ Πιεν, Έρριξε!

— Ναι, είνε ύπόψια ο Έρριξος, σφίγγοντας τ'ά δόντια του.

— Αουτόν, Έρριξε, άκουσέ με. Άγαπά την Άναμπέλλα κι' αυτή με λατρεύει. Πρό μιάς ώρας την έκαμα νόμιμη γυναίκα μου...

Τ'ά μάτια του Έρριξου άστραψαν άγρια.

— Και τώρα, Έρριξε, πρόσει να φύγω. να φύγω, χωρίς να την δω!... Να φύγω, ενώ πρό όλίγου ήμνε ο γάμος μας. Ένώ πρό όλίγου πέθανε ο πατέρας της.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Πέσο ευερέθιστες ήταν ο Ναπολέων. Τό μαρτύριο τού ντυσιμάτος του. Τό άδιάβατο γράψιμά του. Τί τραβούσαν 'ει γραμματείς του. Συγκινησεις και δάκρυα. Τό διαχύριό του. Μιά περιodes άπογνώσεως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μέγας Ναπολέων, ο τρομερός αυτός Κορσικανός, ο όποιος καθόθησε να γίνει κοσμοκράτωρ, ήταν σέ μεγάλο βαθμό ευερέθιστος και νευρικός.

Ίδού τί γράφει σχετικώς ή σύγχρονός του κυρία ντέ Ρεμυά :

«Όταν ντύνεται ο Ναπολέων, και δέν τού άρέσει κανένα ρούχο, τó πετάει θυμωμένος καταγής ή τó ρίχνει μέσα στη φωτιά. Κάθε ρούχο πού τόν στενοχωρεί ή τού προκαλεί την ελαχίστη ένόχλησι, τó σκίζει, κι' έτσι οι ύπηρετές του τραβάνε πραγματικά μορτίρια».

Παρακάτω ή κ. Ρεμυά μιλεί για τó γράψιμο τού Ναπολέοντος και γράφει :

«Αν καμιά φορά δοκιμάσει να γράψη μόνος του, σωριάζει στο χαρτί ένα πλήθος άκατάληπτα σημεία και μοντζούδες. Τα μιά σχεδόν γράμματα τού αλφαβήτου λείπουν άπ' τó γράψιμο του, τó όποιο άδυνατεί να διαβάση και αυτός ο ίδιος κατόπιν. Γι' αυτό ύπαγορεύει τα πάντα στους γραμματείς του, άλλα κι' αυτό τó κάνει τόσο γρήγορα, ώστε μόλις προφτάνουν να τόν παρακολουθούν. Στην άρχή ιδρώνουν άπ' την πολλή προσπάθεια πού καταβάλλουν και κατόπι δέν είνε σέ θέσι να γράψουν ούτε τα μιά άπό τα ύπαγορευόμενα.

«Εντυχώς όμως πού ο Ναπολέων έσπεί συχνά σέ χειμάρρους άπό βροχιές και βλαστήμιες, κι' αυτό δίνει καιρό στους γραμματείς του να αναπληρώσουν όσα παρέλειψαν.

«Στόν πάνω αυτό άνθρωπο, ή ιδέες έρχονται και διαδεχονται ή μιά την άλλη με καταληκτική ταχύτητα».

Μερικές φορές ή νευρικότης τού Ναπολέοντος ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τού έξεδιήκωνε με νευρικούς σπασμούς. Αυτός, ο όποιος είνε παρακολούθησι άτίρατος τó άλληλοσκοτίσμα τούσων χιλιάδων ανθρώπων στα πεδία τών μαχών, έβλεπε σαν μικρό παιδί όταν έκανε κανένα άφοσιωμένο και γενναίο στρατιώτη του.

Μιά φορά πού χωρίστηκε άπό κάποιον στενό φίλο του, έβλεπε με λυγμούς τó πρόγεμά του και χοντρά δάκρυα κυλιόσαν μέσα στο πάτο του. Έπίσης, όταν έπρόκειτο να αναχωρήσει για κάποια έκστρατεία και να χωριστεί άπό την Ίωσηφίνα, κατελήφθη άπό σφοδρή συγκίνησι, ή όποια τού έφερε έμετό.

«Όταν άκατάπαντα δάκρυα και ή κατάσταση τού αυτή διήρκεσε επί ένα τέταρτο, όποτε τού προσέφεραν πορτοκαλλάδα και τόν καθήσυχασαν κάπως.

«Η συγκίνησι τού ήταν άόμιμη μεγαλειότερη, όταν άποκρίσσε να χωρίσει την Ίωσηφίνα. Πέρασε μιά δλόκληρη νύχτα διατελώντας σέ μεγάλο έρεθισμο και κλάινοντας σαν γυναικοδά. «Η θέλησι τού ήταν πού άσθενέστερη κι' άπ' της Ίωσηφίνας, στην όποια, όταν την άγκάλιασε για τελευταία φορά, ψήθισε :

— Εφτωγή μου Ίωσηφίνα! Δέν θά μ'αρέσω να σέ εγκαταλείψω! Και, καθώς μαρτυρεί ή ίδια, ο Ναπολέων έβλεπε κι' έβρεχε τó πάτωμα με δάκρυα...»

«Όταν ο Ναπολέων παρητήθη για πρώτη φορά, κατέφυγε στην Προβηγκία, όπου ζούσε επί δλόκληρες ήμέρες μέσα σέ μιά τελεία άπάγνωση. «Είχε λησμονήσει την άξιοπρέπεια του, κατά τή μαρτυρία ένός Ιστορικού της εποχής, δειχνόταν άνησυχος και δέν προσπαθούσε να κούψη τούς φόβους του για να μην τόν άναγνωρίζη ο λαός, θέλησε να μεταμορφοθη και γι' αυτό δαισιουργή άπύ ένα άύστορακό συνταγματάρχη τή στέλη του, άπό ένα Πρώσο την περικεφαλαία του και άπό ένα Ρώσο τó μανύα του».

Στό ξενοδοχείο όπου έμνε έτρεμε και άχωριόσε μόλις άκουγε τόν παραμυρρότερο θόρυβο. Οι φίλοι του τόν έβρισκαν διαρκώς δακρυμένο και δέν έκανε τίποτε άλλο παρά να τούς εκφράζει τίς άνησυχίες και τίς ύποψίες του. Τους έλεγε ότι ή Γαλλική Κυβέρνησις τόν έπιβουλεύεται, δέν ήθελε τó φαγητό άπό φόβο μήπως τόν δηλητηριασμένο και προσπαθούσε να πηδήσει άπό τó παράθυρο του για να σκοτωθη. Φαναρούσε άδικαίως, για να άνακουρίσει τή στενοχώριά του, άδιαφορώντας άν έξέθετε τόν εαυτό του στους άφορατάς του. Μιλούσε με πρόστυχο τρόπο και φαινόταν σάν φρενοβλαδής, γιατί ή ιδέες του ήταν πάντα συγκεχυμένες. Ύστερ' άπό κάμποσον καιρό όμως ξαναόρε πάλι στα καλά του, για να ξαναρχισή τή δράσι μ' όλη τή μεγαλειώδη δυνάμι του.

Ο Ναπολέων όταν έστέρθη Άυτοκράτωρ.

ΠΑΛΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΦΡΑΝΤΖΕΖΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

Ο γνωστότατος ποιητής Θεόδωρος Όρφανίδης αναφέρει στη συλλογή του «Τιμ—λίρι» τó έξις χαριτωμένο περιστατικό τής έποχής του :

Κατά τó έτος 1847 ήθε στην Άθήνα κάποιος Γάλλος παλαστής, ο όποιος τοιχοβάλλεσε κομπώδες διαφημίσεις στους δρόμους και προκαλούσε άποιοιόδηποτε για να παλαίψη μαζί του.

Τότε παρουσιάστηκε κάποιος βαρεός άπ' τή Σάμο, μικρόσωμος, αλλά πούδ δυνατός, ο όποιος πρός μεγάλην έκπληξιν δλων ένίκησε τόν ηρακλειον διαστένου αντίπαλό του.

Έπ' τή ειςακρία αυτή κάποιος άσφοδρός συνέθεσε ένα τραγούδι, τó όποιο εξημυνοσε την πρώτη ίσως άθλητική νίκη τής νεοτέρης Έλλάδος, και τó όποιο έμνε γρήγορα λαϊκότατο.

Τό τραγούδι αυτό τόχουμε δημοσιεύσει, όχι όμως με την άρχαϊκή μετάφρασι τού Όρφανίδη. Ίδού αυτό :

Σάν δέν ήξερες, φραντζέζε, να παλαίψης,
 τί κολλούσες τ'ά χαρτιά
 στα σκακίνα τ'ά πλατειά ;

Σάν δέν ήξερες να βράσης μακαρονία,
 τ' έξινες πολύ τυρί ;
 Την κακή σου την ψυχρή !

Τό δεύτερο λοιπόν τρίστιχο τού τραγουδιού, ο Όρφανίδης τó διασκεύασε ως έξής :

Εί σ'οκ έγγωνας μακαρονίους χρηθσαι,
 τί άν έξιες τυρόν ;
 Τόν κακόν σοι τόν καιρόν !

«Άγεσο άπιών ως βαζών
 κρέζων λάξ, δδάξ, παππάξ !...»

